

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **J. R.**, zastoupené advokátem MgA. Mgr. Pavlem Krylem, Na Baště sv. Jiří 7, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2023, čj. MHMP 1773804/2022, sp. zn. S-MHMP 1388819/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2023, čj. 6 A 28/2023 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Soud řeší v této věci otázku, zda se žalobce dopustil přestupku nepovoleného nakládání s odpadními vodami a přestupku užívání stavby čistírny odpadních vod v rozporu s vymezeným účelem; a zda mu za ně byla správně uložena pokuta ve výši 400 tisíc Kč.

1. Popis věci

[2] Žalobce provozoval na svých pozemcích v H. M. zahradnictví, pro které mu byla v roce 2018 povolena stavba čistírny odpadních vod. Konkrétně byla povolena domovní čistírna s maximální denní kapacitou 3 m³ pro účely čištění odpadních vod vznikajících v *Zahradnictví Roušal*. Provoz čistírny byl podmíněn tím, že žalobce bude přechištěnou vodu užívat k zálivce svých pozemků, čtyřikrát ročně zajistí kontrolní rozbor takto vypouštěných vod a jednou ročně zašle výsledky rozborů příslušnému vodoprávnímu úřadu.

[3] Žalobce otevřel v červnu 2020 vedle svého zahradnictví také zábavní park *Krtkův svět*, který ale nebyl napojen na kanalizaci ani neměl vlastní čistírnu odpadních vod. Žalobce proto čistil odpadní vody ze zábavního parku v čistírně povolené pro zahradnictví a přitom překračoval povolenou kapacitu čistírny. Nedostatečně přečištěné odpadní vody pak vypouštěl hadicemi do okolního lesního porostu. Žalobce neměřil ani míru znečištění vypouštěných vod a výsledky nezasílal příslušnému vodoprávnímu úřadu.

[4] Úřad městské části Praha 11 proto shledal, že se žalobce dopustil těchto přestupků: nepovoleného nakládání s vodami¹, užívání stavby v rozporu s vymezeným účelem² a nesplnění povinnosti měřit míru znečištění vypouštěných vod a výsledky zasílat vodoprávnímu úřadu³. Za to mu uložil pokutu ve výši 400 tisíc Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, Magistrát hlavního města Prahy ale potvrdil závěry úřadu o spáchání přestupků i udělenou pokutu. Upřesnil jen období, kdy žalobce přestupky spáchal.

[5] Žalobce se bránil u Městského soudu v Praze, i ten ale jeho žalobu zamítl. Podle městského soudu správní orgány dostatečně zjistily, že žalobce vypouštěl nedostatečně přečištěné odpadní vody do okolního lesa. Na žalobcovo protiprávní jednání nemělo vliv tvrzení o nepříznivém počasí nebo o vodě vytékající z rybníka.

[6] Správní orgány dospěly také ke správnému závěru o nedovoleném užívání čistírny odpadních vod. Žalobce v ní totiž čistil odpadní vody nejen ze zahradnictví, ale také ze zábavního parku. Přečištěné odpadní vody nepoužíval k zálivce svých travnatých pozemků, ale vypouštěl je do okolních lesů. Patrně také překračoval kapacitu povolené čistírny. Žalobce poprvé až v žalobě tvrdil, že používá čistírnu s vyšší kapacitou, než jaká mu byla povolena. Nelze se proto divit, že správní orgány do té doby vycházely z kapacity uvedené v povolení. Kapacita čistírny navíc nemá vliv na spáchání přestupků – ty spočívají v nedovoleném nakládání s vodami a nedovoleném užívání čistírny; ne v její malé kapacitě. Žalobce proto nemůže ani očekávat, že městský soud nyní povede k tomuto tvrzení rozsáhlé dokazování, neboť je především instancí přezkumnou.

[7] Závěry správních orgánů nejsou ani přepjatě formální, neboť vycházejí z řádných zjištění. Správní orgány nepochybily, pokud výslovně nepopsaly materiální stránku přestupků. Vysvětlily totiž, v čem spočívalo problematické jednání. Z toho pak plynula i materiální stránka přestupku. Správní orgány také při stanovení pokuty dostatečně posoudily žalobcovy osobní a majetkové poměry. Poměry zkoumaly především s ohledem na veřejně dostupné informace, neboť sám žalobce neuvedl o svých poměrech nic konkrétního. Městský soud se nezabýval částí žaloby obsahující popis skutkového stavu, neboť v ní žalobce neuvádí žádné námítky.

2. Kasační řízení

Kasační stížnost

¹ § 116 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon)

² § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

³ § 118 odst. 1 písm. c) vodního zákona

pokračování

[8] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost (NSS jej proto nadále bude označovat jako *stěžovatele*). Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Městský soud totiž dospěl k závěru o nedostatečně vyčištěných odpadních vodách, aniž se zabýval tvrzeními o vlivu srážek a vylévání vody přilehlého rybníka. Nezabýval se kapacitou čistírny, která se na pozemku skutečně nachází. Nezkoumal ani materiální stránku přestupku. Městský soud nereagoval na část žaloby popisující skutkový stav. Tu však měl posoudit podle jejího obsahu a vypořádat se s námitkami zde uvedenými.

[9] Správní orgány podle stěžovatele neposoudily materiální stránku přestupků. Nestačí přitom, že popsaly stěžovatelovo jednání. Společenská škodlivost, tj. materiální znak skutkové podstaty, není totiž dána naplněním formálních znaků skutkové podstaty. Správní orgány proto měly vysvětlit, proč je stěžovatelovo jednání škodlivé pro společnost. Společenskou škodlivostí je třeba se výslovně zabývat v případech, kdy by to mohlo vést k závěru, že škodlivost není dána, nebo pokud obviněný škodlivost popírá.

[10] Závěry správních orgánů byly přepjatě formalistické. Stěžovatel měl povoleno užívat čistírnu o určité kapacitě, ještě před kolaudací se však rozhodl instalovat čistírnu osmkrát výkonnější. a změnu konzultoval s referenty příslušného stavebního úřadu. Ti mu sdělili, že čistírna musí splňovat minimální parametry podle projektové dokumentace. Protože to výkonnější čistírna splňovala, jednal stěžovatel v souladu s vydanými povoleními. Čistírna tedy měla dostatečnou kapacitu k přechištění všech odpadních vod, které vznikly v zahradnictví i v zábavním parku. Stěžovatel užíval přechištěnou vodu k zálivce svých pozemků, například zavlažoval habry vysázené podél oplocení areálu hadicovým systémem. Neporušil tedy chráněný zájem na tom, aby subjekty neužívaly čistírny odpadních vod s nízkou kapacitou. Nemohl se tak ani dopustit tvrzených přestupků.

[11] Správní orgány zahájily řízení z moci úřední, a tak měly samy zjistit skutkový stav. Stěžovatel mohl sice navrhnout důkazy, ale nelze po něm chtít, aby prokazoval dostatečnou kapacitu čistírny. To si měly správní orgány nebo městský soud zjistit samy.

[12] Správní orgány nezkoumaly ani stěžovatelovy osobní a majetkové poměry, i když jim to ukládá metodika Ministerstva pro místní rozvoj. Stěžovatel je přitom prostou fyzickou osobou a správní orgány mu už dříve uložily značné pokuty. Nyní proto měly určit výši pokuty tak, aby nebyla pro stěžovatele likvidační. Není však na stěžovateli, aby likvidační povahu pokuty sám prokazoval.

Vyjádření magistrátu

[13] Podle magistrátu není přesvědčivé tvrzení o instalaci výkonnější čistírny, neboť stěžovatel neměl k takové čistírně povolení, zkolaudována byla méně výkonná čistírna a stěžovatel stejně vypouštěl do okolních lesů velké množství nedostatečně přechištěných odpadních vod. Stěžovatel tedy zřejmě využíval méně výkonnou čistírnu pro odpadní vody ze zahradnictví i ze zábavního parku, čímž překročil její kapacitu a čistírnu přeplnil. Nedostatečně vyčištěnou odpadní vodu pak musel vypouštět do okolního lesního porostu. Tam se voda hromadila a protékala dál do podzemních vod, případně se vylévala na přilehlé dopravní komunikace. Stěžovatel tedy jednak užíval čistírnu v rozporu s vymezeným

účelem a jednak nepovoleně nakládal s vodami. Tím se dopustil přestupků, za které mu správní orgány po právu uložily pokutu. Výši pokuty správní orgány stanovily podle stěžovatelových osobních a majetkových poměrů, které zjistily z veřejně dostupných zdrojů.

3. Právní hodnocení

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] K vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních je třeba povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami. Přestupku se dopustí ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních bez tohoto povolení [§ 8 odst. 1 písm. c) a § 116 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon)].

[16] Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému mj. v kolaudačním souhlasu. Přestupku se dopustí ten, kdo stavbu užívá v rozporu s takto vymezeným účelem [§ 126 odst. 1 a § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)].

[17] Úvodem NSS vysvětluje, že správní orgány shledaly stěžovatele odpovědným ze tří přestupků. Stěžovatel však uznal, že nesplnil povinnost měřit míru znečištění vypouštěných vod a výsledky zasílat vodoprávnímu úřadu. Brání se tedy jen proti tomu, že nepovoleně nakládal s vodami a že užíval čistírnu odpadních vod v rozporu s vymezeným účelem.

[18] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Městský soud se totiž vypořádal s podstatou stěžovatelovy argumentace a řádně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou (rozsudky ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS; ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33; a ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, bod 41). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že se městský soud nesprávně vypořádal s některými žalobními námitkami. NSS s tím však nesouhlasí a dále vysvětluje, proč je odůvodnění městského soudu správné.

[19] NSS se ale nejprve zabýval zjištěným skutkovým stavem. Ze správního spisu plyne toto:

- Stěžovatel provozoval na svých pozemcích v H. M. *Zahradnictví Roušal* (jako fyzická osoba podnikající) a zábavní park *Krtkův svět* (prostřednictvím společnosti s ručením omezeným, ve které je jediným jednatelem a společníkem).
- V roce 2018 byla stěžovateli povolena a zkolaudována domovní čistírna odpadních vod s maximální denní kapacitou 3 m³ pro účely čištění odpadních vod vznikajících v zahradnictví. Provoz čistírny byl v kolaudačním souhlasu podmíněn tím, že žalobce bude přečištěnou vodu užívat k zálivce svých pozemků parcelního čísla XA a XB v katastrálním území H. M., čtyřikrát ročně zajistí kontrolní rozbor takto vypouštěných vod a jednou ročně zašle výsledky rozborů příslušnému vodoprávnímu úřadu.
- Stěžovatel však čistírnu nepoužíval jen pro odpadní vody vznikající při provozu v zahradnictví, ale také pro odpadní vody ze zábavního parku. Zábavní park totiž neměl vlastní nakládání s odpadními vodami vyřešeno. Stěžovatel ostatně sám připustil, že čistírnu používal pro odpadní vody jak ze zahradnictví, tak ze zábavního parku.

pokračování

- Vodu z čistírny stěžovatel vypouštěl jednak na lesní pozemky hlavního města Prahy parcelního čísla 58/2, 58/3 a 54/38 v katastrálním území Dolní Měcholupy, jednak na své vlastní lesní pozemky parcelního čísla XC a XD v katastrálním území H.M. a parcelního čísla XE, XF a XD v katastrálním území D. M.. Vodu tedy vypouštěl jinak, než mu bylo povoleno. Voda se na tyto pozemky dostávala hadicemi vedoucími z areálu zábavního parku. Vypouštěná voda byla podle opakovaných laboratorních šetření znečištěna amoniakálním dusíkem, fosforem, případně jinými látkami. Podle šetření České inspekce životního prostředí z května 2021 šlo buď o dostatečně předčištěné splaškové odpadní vody, nebo o velmi naředěné nedostatečně čištěné splaškové odpadní vody. Podle dalšího šetření inspekce z července 2021 však šlo o nečištěné surové splaškové odpadní vody. Ty tvořily v lese rozsáhlé zapáchající kaluže, způsobily podmáčení lesní půdy, stékaly do přirozených prohlubní a do přírodní tůň, která se nakonec vylila až na přilehlé dopravní komunikace. Tyto problémy přetrvávaly podle svědků po celou dobu sezóny zábavního parku bez ohledu na počasí.

[20] V tomto řízení bylo tedy prokázáno, že stěžovatel vypouštěl znečištěné odpadní vody do okolního lesa, aniž k tomu měl řádné povolení. Čistírnu odpadních vod užíval v rozporu s podmínkami uvedenými v kolaudačním souhlasu: čistil v ní vodu nejen ze zahradnictví, ale i ze zábavního parku. Tím překračoval povolenou kapacitu čistírny a vypouštěnou vodu ne vždy dostatečně vyčistil. Odpadní vody pak nepoužíval k zálivce určených pozemků, ale vypouštěl je do okolního lesa.

[21] Stěžovatel nyní tato zjištění zpochybňuje. Tvrdí přitom, že on sám není povinen prokazovat jiný skutkový děj a že bylo na správních orgánech nebo městském soudu, aby si jej ověřily podle jeho výtek. V tom se stěžovatel mýlí.

[22] Správní orgány jsou sice povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 správního řádu), ale dokazování mohou vést jen s použitím takových informací, které si mohou samy opatřit – a nelze jim tak vytýkat, že nezjistily něco, co bez stěžovatelovy součinnosti vůbec zjistit nemohly. Stěžovatel (coby obviněný z přestupku) nebyl povinen poskytovat správním orgánům žádnou součinnost; současně ale není chyba správních orgánů, že v rozhodnutí nepracovaly s veškerými myslitelnými tvrzeními, která stěžovatel teoreticky mohl vznést na svou obranu – prakticky je ovšem nevznsl (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, body 20 a 21). O své čističce odpadních vod sdělil stěžovatel v odvolání jen to, že slouží svému účelu (přečišťovat odpadní vody), a proto nelze stěžovatele trestat za užívání čističky v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním souhlasu. Toto tvrzení se kapacity čističky nijak netýká.

[23] To, že jeho čistička odpadních vod je ve skutečnosti osmkrát výkonnější (oproti úředně schváleným parametrům), uvedl stěžovatel poprvé až v žalobě a navrhl k tomu důkazy (zejména „*dokumentaci k aktuální čističce odpadních vod*“). Městský soud tyto důkazy neprovedl a zdůvodnil to tím, že stěžovatel je navrhl až v žalobě, i když to mohl udělat už ve správním řízení. Tato úvaha městského soudu není správná: nepřipustné totiž nejsou automaticky všechny důkazy, které obviněný z přestupku navrhl až před správním soudem, i když to mohl udělat už ve správním řízení. Soud by se měl vypořádat i s takovými důkazními návrhy. To ale neznamená, že navrhované důkazy vždy musí i provést. Pokud shledá, že jsou nově uplatněná tvrzení pro věc nepodstatná nebo jsou nevěrohodná, může navrhované důkazy odmítnout jako nadbytečné (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, body 50 a 51).

[24] To městský soud také udělal. Navrhované důkazy sice chybně označil za nepřipustné, ale krom toho je ve výsledku správně posoudil jako (sice přípustné, ale) nadbytečné. Podle městského soudu nebylo třeba dokazovat faktickou kapacitu čistírny, neboť tento údaj neměl vliv na spáchání přestupků. Ty totiž nespočívaly v užívání čistírny s nedostatečnou kapacitou, ale v nedovoleném vypouštění znečištěných odpadních vod a v užívání čistírny v rozporu s podmínkami uvedenými v kolaudačním souhlasu. Skutečná kapacita čistírny tak nehrála při spáchání přestupku roli. Městský soud se proto – přes dílčí nepřesný závěr o nepřipustných důkazech – se stěžovatelskými námitkami a důkazními návrhy vztahujícími se ke kapacitě čistírny správně a dostatečně vypořádal.

[25] Stěžovateli tak nelze dát za pravdu v tom, že městský soud nereagoval na námitky v části žaloby nadepsané „*skutkový stav dle žalobce*“. Stěžovatel v této části žaloby především zopakoval průběh správního řízení, popisoval spotřebu vody v areálu a rozvíjel své tvrzení o tom, že na pozemku instaloval výkonnější čistírnu. Tuto námitku pak v žalobě ještě několikrát zopakoval a městský soud se s ní dostatečně vypořádal. (Stěžovatel navíc neupřesňuje, které konkrétní námitky zahrnuté do popisu skutkového stavu městský soud opomněl. NSS zde našel jen námitku o výkonnější čistírně, a proto zkoumal jen ji.)

[26] NSS nepřisvědčil ani tvrzení o přepjatě formalistických závěrech správních orgánů. Předně nejsou správné nejsou stěžovatelské úvahy, že neporušil zákonem chráněný zájem na tom, aby subjekty užívaly čistírny s dostatečnou kapacitou, protože takovou čistírnu používal, a tak se nemohl dopustit ani tvrzených přestupků. Stěžovatel se však nedopustil přestupků proto, že užíval čistírnu s příliš nízkou kapacitou, ale proto, že vypouštěl znečištěné odpadní vody bez povolení a užíval čistírnu odpadních vod v rozporu s podmínkami uvedenými v kolaudačním souhlasu.

[27] Stěžovatel tedy nerespektoval podmínky uvedené v kolaudačním souhlasu k čistírně odpadních vod. Tento souhlas, podobně jako další rozhodnutí o umísťování a povolování staveb, má zajistit, že stavba bude mít potřebné vlastnosti a bude schopna sloužit k vymezenému účelu, aniž by ohrožovala veřejné zájmy nebo zájmy třetích osob (§ 126. VÁVROVÁ, Eva, a kol. Stavební zákon: Praktický komentář. Wolters Kluwer. Praha. 2021). Pokud tedy stěžovatel užíval čistírnu odpadních vod v rozporu s podmínkami uvedenými v kolaudačním souhlasu, mohl tím ohrozit veřejné zájmy, případně zájmy třetích osob na bezpečnosti staveb.

[28] Konkrétně šlo o to, že stěžovatel měl povoleno čistírnu užívat jen pro odpadní vody ze zahradnictví, ale čistil v ní i vodu ze zábavního parku. Ne vždy ji však dostatečně vyčistil, jak prokázaly laboratorní testy. Znečištěnou vodu pak vypouštěl do okolních lesů. Tím v lesích vznikaly rozsáhlé zapáchající kaluže, podmácela se lesní půda a voda stékala i do lesní tůně, která se vylila až na nedaleké dopravní komunikace. Znečištěná voda tak mohla kontaminovat podzemní nebo povrchové vody, čímž stěžovatel porušil zájem na příznivém životním prostředí, respektive zájem na ochraně povrchových a podzemních vod a dostatku pitné vody (§ 1 odst. 1 vodního zákona). Tyto zájmy byly přitom porušeny bez ohledu na kapacitu čistírny.

[29] Protože stěžovatel porušil zákonem chráněné zájmy, bylo jeho jednání společensky škodlivé. Naplnil tak nejen formální stránku skutkové podstaty přestupku, ale také stránku

pokračování

materiální. Závěr správních orgánů, že se stěžovatel dopustil přestupků, tedy nelze označit za přepjatě formální.

[30] Správní orgány nepochybily ani tím, že materiální stránku přestupku neposuzovaly výslovně, ale jen při vypořádání formálních znaků přestupku uvedly negativní dopady stěžovatelova jednání. Požadavek, aby správní orgány posoudily kromě formálních znaků přestupku také znaky materiální, totiž neznamená, že bude zrušeno každé rozhodnutí, ve kterém takové výslovné posouzení chybí. Odůvodnění materiálních znaků přestupku ostatně často splývá s odůvodněním znaků formálních. Trvat na tom, aby úvahy o materiálních znacích přestupku byly vždy uvedeny výslovně, by proto bylo přehnané a formalistické (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2021, čj. 1 As 170/2019 - 27, body 16 a 17). Podobně se vyjádřil i městský soud v bodě 38 napadeného rozsudku.

[31] Správný byl také závěr městského soudu, že na žalobcovo protiprávní jednání neměla vliv tvrzení o nepřízni počasí nebo o vodě vytékající z rybníka. Podle výpovědi svědků se v měcholupských lesích vytvářely louže a odtékající potůčky vody bez ohledu na počasí. Laboratorní rozborů pak potvrdily, že se v lesích rozlévaly právě vody odpadní. Nešlo tedy o vodu způsobenou nadměrou srážek. Není ani pravda, že se v lesích vylila voda z rybníka bez stěžovatelova přičinění. Nejenže stěžovatel toto tvrzení nijak nedokládá, ale navíc ze správního spisu plyne, že stěžovatelem vypouštěné odpadní vody zaplavily lesní tůň, která se vylila ze svých břehů až na přilehlé dopravní komunikace. Voda se tedy nevybila náhodou, jak naznačuje stěžovatel, ale právě vlivem jeho protiprávního jednání.

[32] NSS dále nesouhlasí s tím, že správní orgány dostatečně nezkoumaly stěžovatelovy osobní a majetkové poměry, a tak mu uložily pokutu v likvidační výši. Správní orgány sice při ukládání pokuty zjišťují osobní a majetkové poměry pachatele přestupku, jejich pravomoci jsou však omezené. Záleží především na účastníku, zda projeví zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, a své poměry uvede a doloží. Pokud to účastník neudělá, může správní orgán vyjít jen z údajů, které vyplynuly z průběhu správního řízení nebo které lze zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení, například informace z veřejně přístupných registrů, jako je katastr nemovitostí nebo obchodní rejstřík (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, body 37 a 38).

[33] Stěžovatel tedy mohl své osobní a majetkové poměry prokázat. Protože to neudělal, nemůže nic namítat proti tomu, že správní orgány vycházely jen z veřejně dostupných informací. Správní orgány přitom zjistily, že stěžovatel vlastní rozsáhlé pozemky v katastrálních územích H. M.a D. M.. Na nich stojí zahradnictví a zábavní park. Zábavní park provozuje společnost *Krtkův svět*, jejímž jediným jednatelem a společníkem je stěžovatel. V roce 2020 pronajal stěžovatel této společnosti pozemky a zařízení zábavního parku za více než 8 milionů Kč. Zisk společnosti za tento rok činil cca 934 tisíc Kč. V následujících letech byl park dále rozšiřován, a správní orgány proto očekávaly, že zisk společnosti, respektive stěžovatele, bude dále růst. Z toho jsou podle soudu zřejmé stěžovatelovy příznivé majetkové poměry. Lze proto přisvědčit správním orgánům, že pokuta ve výši 400 tisíc Kč nebyla pro stěžovatele likvidační.

4. Závěr a náklady řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; magistrátu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu